

Corpurile delice, un lănișor de culoare aurie, întreg de 55,5 cm, împletitura forma x, pe încuietoare gravat lit. A, a fost restituit părții vătămate Bîtcă E. și un lănișor de culoare aurie, cu lungimea de 46 cm, împletitură dublă, întreg, a fost restituit părții vătămate Marcu S.

2. Instanța de fond a constatat că la 21 iunie 2017, orele 11.20, inculpatul Trofimov Evghenii, urmărind scopul sustragerii deschise a bunurilor altei persoane, în timp ce se afla pe bd. Dacia 24, mun. Chișinău, la intrarea în trecerea subterană, în mod deschis, a sustras de la gâtul lui Bîtcă E. un lănișor din aur cu greutatea de 7,5 gr., în valoare de 9000 lei, pe care atârna un pandantiv din aur, de formă rotundă, cu imprimarea „Chipul Maicii Domnului cu pruncul Isus Hristos” cu greutatea de 3,5 gr., în valoare de 4500 lei, după care a părăsit locul infracțiunii cu bunurile sustrase, cauzându-i părții vătămate o daună materială considerabilă în sumă totală de 13.500 lei.

Tot el, la 27 iunie 2017, orele 12.00, urmărind scopul sustragerii deschise a bunurilor altei persoane, în timp ce se afla pe bd. Traian 4, mun. Chișinău, în mod deschis, a sustras de la Marcu S. un lănișor din aur cu iconiță de aur în valoare de 3500 lei, după care a părăsit locul infracțiunii cu bunurile sustrase, cauzându-i părții vătămate o daună materială considerabilă.

Instanța a reținut că inculpatul a recunoscut în totalitate vina și faptele indicate în rechizitoriu, solicitând examinarea cauzei în baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

Deoarece aceste probe i-au confirmat integral vinovăția, instanța a încadrat acțiunile inculpatului în baza art. 187 alin. (2) lit. f) și 187 alin. (2) lit. f) Cod penal, ca jaful, adică sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane, cu cauzarea de daune în proporții considerabile.

Totodată, instanța de apel a statuat că, potrivit recipiselor semnate de părțile vătămate, inculpatul a recuperat prejudiciul material integral, iar careva pretenții nu există.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de prevederile art. 75-77 Cod penal, 364¹ Cod de procedură penală, că inculpatul nu are antecedente penale, că s-au constatat circumstanțe atenuante - recunoașterea vinei, căința sinceră, vârsta fragedă, că are un copil minor la întreținere, că circumstanțe agravante nu sunt stabilite, concluzionând aplicarea față de inculpat a unei pedepse sub formă de închisoare în limita prevăzută de lege.

3. Inculpatul, a declarat apel, solicitând casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să-i fie stabilită o pedeapsă mai blândă, cu suspendarea condiționată a executării ei, conform prevederilor art. 90 Cod penal.

Apelantul a invocat, că în condițiile în care a recunoscut vina, s-a căit sincer de cele comise, solicitând examinarea cauzei în procedură simplificată, conform art. 364¹ Cod de procedură penală, a restituit integral prejudiciul material, părțile vătămate nu au careva pretenții față de el, este tras la răspundere penală pentru prima dată, are un copil minor la întreținere, instanța urma să îi acorde încă o șansă pentru a demonstra că poate fi util societății, aplicându-i prevederile art. 90 Cod penal, cu privire la suspendarea condiționată a executării pedepsei de 3 ani și 5 luni închisoare.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 18 ianuarie 2018, apelul a fost respins, ca nefondat.

Instanța de apel a reținut, că instanța de fond corect a stabilit inculpatului categoria și durata pedepsei, individualizând pedeapsa în aspectul de executare a pedepsei deja stabilite, concluzionând că scopul pedepsei nu poate fi atins prin suspendarea executării pedepsei aplicate. Or, aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, adică suspendarea condiționată a executării pedepsei, nu reprezintă o categorie aparte de pedeapsă ci o măsură oferită persoanei prin lege de a demonstra că infracțiunea comisă de el este un incident în viața acestuia.

Pedeapsa stabilită inculpatului, corespunde cerințelor art. 61 Cod penal, fiind eficace, atingându-și scopul privind echitatea socială, corectarea inculpatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea acestuia cât și a altor persoane care săvârșesc asemenea infracțiuni.

La stabilirea pedepsei, instanța de fond a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite (atacarea unei persoane în loc public, comiterea a două infracțiuni, cu aplicarea violenței nepericuloase, vătămarea valorilor sociale personale și patrimoniale), de personalitatea celui vinovat, consecințele și comportamentul acestuia după comiterea infracțiunii - inculpatul a recunoscut vina în cele comise, s-a căit sincer, are vârsta fragedă, are un copil minor la întreținere, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Totodată, circumstanțe care ar servi temei pentru aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, la caz, lipsesc. Or, recunoașterea vinovăției și căința sinceră, constatate de instanță, au și servit drept temei pentru reducerea pedepsei până la limita minimă prevăzută de lege și fără aplicarea pedepsei complementare – amendă, ținând cont de prevederile art. 364¹ Cod procedură penală, deci aceste circumstanțe nu mai pot servi temei de aplicare a prevederilor art. 90 Cod penal, deoarece ar însemna că aceleași situații de drept i se acordă o dublă valență juridică.

Astfel, reieșind din scopul pedepsei penale – restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea condamnatului, cât și a altor persoane, dispunerea în privința acestuia a suspendării condiționate a pedepsei, poate doar să încurajeze comiterea pe viitor de către inculpat și alte persoane a altor infracțiuni.

5. Avocata Tatiana Tampei și inculpatul au declarat recurs ordinar, în care solicită casarea parțială a hotărârilor adoptate și pronunțarea unei noi hotărâri prin care inculpatului să-i fie stabilită o pedeapsă mai blândă, cu suspendarea condiționată a executării ei, conform prevederilor art. 90 Cod penal.

Recurenții au invocat, că instanțele de fond și de apel au motivat vag și la general imposibilitatea aplicării prevederilor art. 90 Cod penal, în privința inculpatului, instanța de apel indicând doar că acest fapt va duce la încurajarea comiterii pe viitor de către inculpat a altor infracțiuni, însă, argumentele care au făcut instanța să conchidă astfel, nu au fost indicate.

Or, potrivit materialelor cauzei penale, inculpatul a comis pentru prima dată aceste infracțiuni, a recuperat prejudiciul material și moral, a colaborat cu organele de

drept întru descoperirea infracțiunii, a recunoscut vina, are un copil minor la întreținere, este o persoană tânără și cu perspectivă.

În drept, recursul este fondat pe art. 420 CPP.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar nominalizat pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

În primul rând, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens.

Însă, în recursul avocatei și inculpatului, în pofida prevederilor enunțate, nu este indicat nici un temei din cele nominalizate în art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, fiind omisă totalmente specificarea unor concrete erori de drept și argumentarea ilegalității deciziei contestate în acest sens (*pct. 5. din decizie*).

Circumstanțele enunțate denotă că acest recurs nu întrunește condițiile legale de conținut, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al apărării cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica, și să se expună, apoi, asupra unor temeiuri neargumentate legal de recurent.

Or, conform prevederilor art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

În al doilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv și în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În această ordine de idei și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept și clar definite (*pct. 5. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor contestate, inclusiv cele reproduse în pct. 2., 4. din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanța de apel, legal și întemeiat a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept ale cauzei în latura pedepsei aplicate inculpatului, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, just luând în considerare personalitatea inculpatului, consecințele faptei comise de el și gradul de pericol social al infracțiunii săvârșite, ținând corect cont de prevederile art. 61, 75, Cod penal, art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală,

conform căror persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii. Pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. Inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoare.

Or, soluția instanței de apel este conformă și jurisprudenței naționale, potrivit căreia recunoașterea vinovăției care atrage incidența procedurii simplificate, nu poate fi valorificată ca o circumstanță atenuantă judiciară prevăzută de art. 76 alin. (1) lit. f) Cod penal, deoarece ar însemna că aceleași situații de drept să i se acorde o dublă valență juridică (*pct. 35, Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 13 din 16.12.2013, „Cu privire la aplicarea prevederilor art. 364¹ CPP de către instanțele judecătorești”*).

În consecutivitatea enunțată, instanțele de fond și de apel, just au concluzionat că în cazul comiterii de către inculpat a două infracțiuni grave, într-o perioadă de timp relativ scurtă, chiar și în prezența circumstanțelor invocate de acesta și apărătorul său (*pct. 5. din decizie*), suspendarea condiționată a executării pedepsei închisorii în baza art. 90 Cod penal ar reprezenta o soluție de pedeapsă penală prea blândă, inequitabilă, inadecvată și disproporțională în raport cu gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, persoana celui vinovat și a scopului pedepsei penale sub aspectul restabilirii echității sociale, corectării inculpatului, prevenirii săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea inculpatului, cât și a altor persoane.

Totodată, potrivit jurisprudenței naționale, instanțele urmează să asigure aplicarea măsurilor aspre de pedeapsă față de persoanele adulte care au săvârșit infracțiuni grave (*pct. 17 din Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție, nr. 8 din 11.11.2013, Cu privire la unele chestiuni ce vizează individualizarea pedepsei penale*).

Deci, pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale (*pct. 2., 4. din decizie*).

Pe lângă aceasta, recursul declarat, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. 5. din prezenta decizie, este întemeiat doar pe critica modului în care instanțele de fond și de apel au apreciat probele și circumstanțele cauzei în latura pedepsei penale.

Însă, pornind de la relevanțele art. 6 pct. 11¹), 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor, iar judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea

probelor și circumstanțelor cauzei în latura pedepsei penale în alt sens decât cel pe care îl propune inculpatul și avocatul este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar, la fel, este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recurs au constituit deja obiect de examinare în instanțele de fond și de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 2. – 5. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor pricinii care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița c. Moldovei*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanțele de fond și de apel nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurenți, că hotărârile contestate conțin motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, că s-au aplicat inculpatului pedepse individualizate conform prevederilor legale, și că recursul ordinar este unul vădit neîntemeiat.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce recursul menționat este vădit neîntemeiat, acesta urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocata Tatiana Tampei și inculpatul Trofimov Evghenii XXXXXXX, împotriva sentinței Judecătoriei Chișinău din 27 octombrie 2017 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 18 ianuarie 2018, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 20 iunie 2018.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Elena Covalenco